

Дзітараптычна і Мастацтва

Год выдання 36-ы
№ 36 (2190)
9 мая 1967 г.
АУТОРАК
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

Фота Б. СТАРАЖЭНКІ.

СЁННЯ—ДЗЕНЬ ПЕРАМОГІ

СХІЛІМ, ТАВАРЫШЫ, ГАЛОВЫ ПЕРАД ПАМЯЦЦЮ ТЫХ, ХТО НЕ ВЕРНУУСЯ З ПАЛЁУ ВАЙНЫ. ПАЦІСНЕМ РУКІ ІХ СА-СТАРЭЛЫМ БАЦЬКАМ, ІХ БЕЗ ПАРЫ ПАСІВЕЛЫМ УДОВАМ. ПАЦІСНЕМ РУКІ СВАІМ СЯБРАМ, ДЛЯ КАТОРЫХ ВАЙНА — ГЭТА НЕ КНІЖКІ І НЕ КІНАФІЛЬМЫ. СЯБРАМ, ЯКІЯ ДА ГЭТАГА ЧАСУ БАЧАЦЬ У СНАХ АТАКІ І ШЭПЧУЦЬ ПАРТЫЗАНСКІЯ ПЕРАЛІ.

Не было ў гісторыі чалавечства падзвігу, роўнага падзвігу савецкага народа ў Вялікай Айчыннай. Не было пакут, роўных пакутам, якія выпалі на яго долю.

У найвялікшай і найстрашнейшай з войнаў, якія ведала калі-небудзь планета Зямля, мы выйшлі пераможцамі. І мы выраставалі сваёй перамогай людзей, што жывуць на планеце Зямля.

Мы паказалі ў вайну, на што мы здатныя, калі над нашымі галовамі неба хмарнее. І мы паказалі пасля вайны, на што мы здатныя, калі неба над Савецкай краінай — чыстае.

Росквіт зямлі, на якой мы жывём — гэта таксама падзвіг нашага народа. Стваральны падзвіг, роўны падзвігу ваеннаму. Будзь заўсёды квітнучай і шчасливай, ЗАРАНОСНАЯ САВЕЦКАЯ ЗЯМЛЯ...

СЁННЯ — СВЯТА. РАДАСНАЕ І СУРОВАЕ, УСЕНАРОДНАЕ І, ЯК НІЯКАЕ ІНШАЕ, АСАБІСТАЕ ДЛЯ КОЖНАГА ЧАЛАВЕКА. СЁННЯ — ДЗЕНЬ ПЕРАМОГІ.

АГОНЬ ВЕЧНАЙ СЛАВЫ ДЛЯ КРАМЛЁўСКОЙ СЦЯНЫ

У МАСКВЕ АДКРЫЉ ПМОНІК «МАГІЛА НЕВЯДОМАГА САЛДАТА»

У Маскве, у Александрэўскім садзе, па Крамлёўскай сцяне 8 мая быў урачыста адкрыты помнік на магіле Невядомага салдата. Присутнічалі кіраўнікі Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада, відныя военачальнікі.

Агонь вечнай славы і беспротэнсіі ў Маскве быў дастануў бронетранспарцірам з Ленінграда, з Марсва поля. На магіле Невядомага салдата яго запаліў Генеральны сакратар ЦК КПСС Л. І. Брэжнэў. Дэлегацыя гарадоў-героў прывезлі да помніка зямлю, палітую крывёю войнаў у гона Айчыннай вайны.

Перад магілай Невядомага салдата прайшлі многія тысячы масквічоў, воіскі падраздзяленняў. ТАСС.

Вось ён, адзін з ветэранаў, на каго ў дзень ПЕРАМОГІ СКІРАВАНЫ ПОЎНІЯ ЗАХАПЛЕННЯ І ЗАЙДРАСЦІ ПОЗІРКІ ЮНЫХ. СЦІПЛЫ ГАСПАДАРКІ АЛКСАНДРА ВАСІЛЕВІЧА КУЛАКА ПРАЙШОУ ДАРОГАМІ ВЯЛІКАЙ АЙЧЫННАЙ АД ПЕШАГА ЯЕ ДНЯ ДА АПОШНЯГА. ПЛАЧУ РАДАВЫМ САЛДАТАМ ПАД ЛЕНІНГРАДАМ, А КОНЧЫУ У БЕРЛІНЕ КАМАНДзіРАМ ТАНКА. ВАЕННЫ ШЛЯХ ЯГО — ЖЫВАЯ ЛЕГЕНДА ДЛЯ ТЫХ, ХТО НАРАДзіўСЯ ПАСЛЯ ВАЙНЫ.

ЛЕНІНСКІ ПРАСПЕКТ, 25-а. Такі зараз адрас Беларускага дзяржаўнага музея гісторыі Вялікай Айчыннай вайны. Новае трохпавярховае будынак на Цэнтральнай плошчы ў Мінску кожную раніцу ў 11 гадзін расчыняе дзверы для наведвальнікаў. Музей працуе: на першым паверсе створана часовае экспазіцыя, дзе выстаўлена частка экспанатаў. Частка. Большасць жа рэліквій знаходзіцца пакуль што ў фондах.

Новы музей, а дакладней, новая экспазіцыя толькі яшчэ нараджаецца. У карпелівай працы, у пошуках навуковых супрацоўнікаў, мастакоў. Яны імкнучыся ка мята глыбей, паўней і ярчэй раскрыць гераічную эпопею савецкага народа ў суровыя гады вайны.

Якой жа будзе яна, новая экспазіцыя? З такім пытаннем я звярнуўся да дырэктара музея Сцяпана Раманавіча Шуцкіна. — Новая экспазіцыя, — гаворыць Сцяпан Раманавіч, — будзе створана да 50-годдзя Савецкай улады. Яна зойме ўсе тры паверхі будынка — 32 прасторныя залы. У шматлікіх матэрыялах знойдуць адлюстраванне важнейшых аперацыяў Чырвонай Арміі на ўсіх франтах з першых дзён вайны да поўнай перамогі над ворагам. Фатаграфіі, карціны адлюструюць мужную барацьбу партызан, камуністычнага падполля з фашысцкімі захопнікамі, працоўныя падзвігі рабочых, калгаснікаў, інтэлігенцыі ў тыле ворага.

На пытанні карэспандэнта «Літаратуры і мастацтва» адказваюць дырэктар Беларускага дзяржаўнага музея гісторыі Вялікай Айчыннай вайны С. Р. Шуцкі і галоўны мастак па афармленню музея М. С. Кірылаў

Сцяпан Раманавіч, якія новыя раздзелы будуць створаны ў музеі? — Уласна кажучы, усе раздзелы экспазіцыі будуць новыя. Яны значна расшыраюцца, па-новаму афармляюцца. Каб мець хоць некалькі ўраўненне, я коротка скажу пра асобныя з іх. Хось раздзел «Узнікненне і баявыя справы камуністычнага падполля і партызанскага руху ў Беларусі ў першы перыяд вайны (лістапад 1941—1942 гг.)». Цяпер мы маем значныя матэрыялы па гэтым перыяду вайны. Экспанаты расказваюць аб ролі ЦК КП(б)е ў арганізацыі партызанскага руху, пра баявыя справы першых атрадаў пад камандаваннем праслаўленых герояў В. Коржа, С. Бумажкова, М. Шмырова, К. Заснонава і іншых, пра дзейнасць першых падпольных абкомаў, райкомаў і міжрайкомун партыі.

Будуць шырока паказаны ўзнікненне і баявыя справы камуністычнага падполля ў гарадах і вёсках Беларусі, роля камуністаў і камсамольцаў у арганізацыі антыбачнага фронту. Асабліва шмат звестак ёсць зараз пра Мінскае падполле. Экспанаты расказваюць таксама пра падпольшчыкаў Магілёва, Брэста, Віцебска. Ідуць пошукі матэрыялаў пра падполле Бабруйска, Барысава, Лепеля і іншых гарадоў рэспублікі.

Аб тым, які ўклад унеслі народныя мсціўцы ў перамогу над гітлераўскімі захопнікамі, красуюцца расказкі і раздзел «Нацыянальная партызанская вайна ў тыле воражых воіск на тэрыторыі Беларускай рэспублікі будзе дэдавана на фоне партызанскай барацьбы на ўсёй акупіраванай савецкай зямлі. Шматлікія матэрыялы расказваюць пра ўзаемадзеянне партызан Беларускай з народнымі мсціўцамі Украіны, РСФСР, Літвы і Латвіі. Шырока адлюстравана арганізацыяна-палітычную работу камуністаў, камсамольцаў сярод партызан і насельніцтва, дзейнасць антыфашысцкіх камітэтаў. Многія стэндзі, матэрыялы прысвечаны мужным сынам братніх рэспублік, а таксама пэтыяментам з іншых краін, якія палпеч з беларусамі змагаліся ў нашых лясах.

[Заканчэнне на 2-й стар.]

БЫЛО ПЯРО ГРАНАТАЙ І ШТЫКОМ

Антон БЯЛЭВІЧ

Над брацкімі магіламі герояў Айчыннай вайны маляды барозны, кляны і сасонкі калішчэ сёння дваццаці дзюгу вясну нашай перамогі над лютым ворагам. Даўно зараслі раны на калых старых дрэў, назапльвалі, назапсталі бліндажы і акопы ў полі, на ўзлесках, у барах і дубровах, а ў нашых сэрцах жывуць, не пагаслі горкія ўспаміны. І цяпер у думках сваіх бачу ў жывой яе, як чорнымі груганам кружаць над Мінскам фашысцкія самалёты, як рушыць то рад бамбёжка, а я на шылу агоных шмбік і магазінных вітрын іду рапцю на працу ў рэдакцыю «Звязды».

Не ўсе той сумнай, чорнай ранцай прайшлі ў рэдакцыю. У вядлім пакоі літсуапраўнікаў не ўбачыў я Тараса Хадкевіча, Натана Гасмана, Федара Казначэва, фельдманіста Сямёна Куняўскага — усе яны пайшлі ў ваенкамат, каб адтуль адравацца на фронт.

Праца выбілае акно ў кабінет рэдактара павзе горкі дым. Чуюцца выбухі. А мы сядзім і абмяркоўваем наступны нумар газеты. Што даваць у нумар? Патрабны гарачыя ацэнкі да зброі, баявыя вершы...

— Янка Купала прыехаў з Каўчуса, — гаворыць загадчык аддзела літаратуры Павел Кавалёў. — Пад бамбёжкамі вяртаецца дадому са зезда літоўскай пісьменніцы. Сваім вайчма бачыў жахі вайны. Добра было б, каб напісаў...

— Так, трэба да Купала ісці, — кажа рэдактар. — Хто пойдзе? — Паглядзеў на мяне: — Дзейчый!

Іду да Янкі Купала. На вуліцах горада яшчэ больш бітага шкля і цэгла, горнага чаду. Дым і смуга пльвучы на купалаўскае тапалю, на паэту садзік.

Захожду ў нікі сасновы домік, і тут таксама пахне горкім дымам вайны. Ажно няёмка зрабася: «Чаго прывітаць сюды ў такую горную часіну?» З другога пакоя выйшла Уладзіслава Францаўна:

— Праходзіце, Вялевіч. Вы да Янкі?

Была яна па-ранейшаму шчырая, ветлівая, гасцінная; улічваючы мяне ў кабінет Купала, пачала змяніць талерантлі і келіхам — рыхтаваць чаістак.

Янка Купала ляжаў на канале, курюў. — Аа, добры дзень, — падняўся ён. — Сядзь во на гэтак красна, — працягнуў руку. Ён, як і заўсёды, быў паголены, падцягнуты, але выгляд быў стомлены, у ясных вачах загалася туга. — Мушкі, жа рабе наша трэба, налі прайшоў у такі трывяжны час? — загаварыў ён, прысеўшы. — Вось, апошня папярэсма дакурва. — Янка Купала ўсімхнуўся, але ўсёшкіна атрымаўся невясялай, горнай. — Ашчадна наса грошай не выдае. Ванк, звакіруецца. І правільна! Не чорту, ж рагатаму дабро наша пакадаць... Шкада — не ўсё вывезем. Заводы, фабрыкі,

бібліятэкі застаюцца немцу. Нашы людзі застаюцца ў Мінску. Застаюцца на пакуты... Сэрца баліць... Выслушаўшы маю просьбу, сказаў: — Перша ў мяне цяпер такога няма. У прозе напішу.

І тут жа сеў за стол пісаць. Тое, што напісаў Янка Купала ў той дзень, не ўбачыла свету: нумар газеты, які мы рыхтавалі, не выйшаў.

Рэдакцыя «Звязды» рушыла на ўсход. У наш адзіны гравіч селі толькі стары, слабейшыя да жанчыны-манасіністкі. Праблуд кажучы, выправілася нас на ўсход, не так ужо і многа: нейкі паравозаходзіліся параспыналіся хто куды.

Так і супрацоўнікам рэдакцыі Максімам Паўлючыкавічам пайшлі на спручаных трамвайных рэйках, праз дым і гора на Магілёў.

Над дарогай праносіліся фашысцкія самалёты, на абочынах сядзелі і ляжалі учарнальы беканцы, старвалі параненыя. Гэтакі крывавай трагедыі не магла здаваць нават воч. Толькі чырванюю, нібы крывоч, наліваўся небасхіл — то гароў Мінск...

Дабраліся да Магілёва, а там — разбітыя дамы, пакары, паветраныя бал. Абласныя арганізацыі ў калясах, рыхтуюцца пакінуць горад. Стала ясна, што тут вышучаць газету не будзець.

Так і сталася: неўзабаве было загадана ехаць у Лёзна, куды пераехаў Цэнтральны Камітэт Кампартыі Беларусі і ўрад рэспублікі, дзе яшчэ не грукацела бамбёжка і дзе можна было працаваць.

Тут, у Лёзна, мы ўпершыню пацллі пра слаўныя падзвігі першых герояў-партызан Ціхана Бумажкова і Федара Паўлючыка. У беларускіх лясах пачалі расці партызанскія групы. Сувільныя народныя мсціўцы часта прыходзілі ў Лёзна. Былі яны і ў нашай рэдакцыі, расказвалі пра вядзучыя гітлераўцаў, пра мужную барацьбу беларускага народа з ненавісным ворагам.

Як дарагіх гасцей, страчуў партызан Кузьма Чорны, які тады працаваў у рэдакцыі газеты. Пасля кожнай гутаркі з ім ён пісаў у газете пра пакуты роднага народа, пра гераічную барацьбу яго ў тыле ворага. Тоўсты сшытак у чорнай вокладцы пісьменнік запольнуў у Лёзна запісамі баявых эпизодаў беларускіх партызан, цікавымі фактамі з іх жыцця і барацьбы.

Вясёлы, радасны, усхваляваны быў Кузьма Чорны пасля кожнай сустрэчы з партызанскімі сувязьнікамі.

— Гэта што? — пытаўся ён, паказваючы свой чорны сшытак. — Сшытак, — казаву я. — Сшытак у чорнай вокладцы, дзядзька Кузьма.

— Памыліцеся, васьцік, — усміхаўся ён. — Сшытак ён быў да таго, пакуль не засяў я яго радца.

Як звычайна, у Брэст вясня прыйшла раней, чым у іншыя гарады Беларусі. На мініхх бульварах дрэвы ішчэ толькі выпусцілі лісточкі, а тут ужо цвітуць каштаны, і руплівыя зеленагаўсінія садаводкі косяць газоны.

На дзіва прыгожы ў гэтыя дні Брэст: сямная зеляніна арганічна «ўпсалася» ў святло і ўбор горада. Часткая янога стала «наглядная агіталцыя» рэспубліканскага фестывалю Беларускага мастацтва, які 6-га мая ўзду тут разбег.

У Брэст і рэінныя цэнтры вобласці прыехалі Дзяржаўныя сімфанічны аркестр БССР, Дзяржаўная акадэмічная харавая капэла, Дзяржаўны народны аркестр, Дзяржаўны народны хор, салісты, тэатра оперы і балета, артысты музычнага ленторыя філармоніі, эстрадыны групы, чытальнікі, маэстры і ленынградскія госці.

Урачыстае адкрыццё фестывалю адбылося ў суботу, у памяшканні абласнога драматычнага тэатра імя Ленінскага намясцола Беларуска.

Сакратар Брэсцкага абкома КПВ С. Шабашоў ад імя працоўных вобласці вітаў гасцей і падкрэсліў ім хлеб-соль, які прыняла народная артыстыка СССР Тамара Ніжніцава. Міністр культуры БССР М. Міньковіч гаварыў пра вялікія культурныя дасягненні Беларускага народа, пра росквіт нацыянальнага мастацтва. Больш пласот артыстаў прымуць удзел у фестывалі, які пройдзе па ўсіх абласцях рэспублікі.

Заканчана ўрачыстая частка. У зале гучыць «Святочная ўверцюра» Д. Шастанковіча. Дзяржаўныя сімфанічны аркестрам БССР дырыжыруе дыпламант Усеаюзнага конкурсу Ю. Яфімаў. Дзе часткі Першага канцэрта Чайкоўскага выканаў за аркестрам народны артыст СССР П. Серабраноў (Ленінград). У канцэрт прынілі ўдзел народная артыстыка СССР Т. Ніжніцава, народная артыстыка БССР Н. Давыдзенка, заслужаны артысты БССР А. Саўчанка і Г. Марынаў, лаўрат Усеаюзнага конкурсу В. Вульчыч, саліст балета Я. Паўлючыч, чытальнікі Г. Рыжкова, І. Ланштанаў і іншыя.

РЭСПУБЛІКАНСКІ ФЕСТИВАЛЬ МАСТАЦТВА

У гэты ж час адбыліся канцэрты ва ўсіх астатніх 15 раёнах вобласці. Да 15-га мая яны будуць праходзіць штодзённа. Паводле плянаў рэдакцыі падлінаў, на іх павінаўся каля ста тысяч глядачоў, галоўным чынам сельскіх.

Сакратар Брэсцкага абкома КПВ С. Шабашоў падкрэсліў з нарэспандэнтам «Літаратуры і мастацтва» першымі ўражанымі.

Гэта сімвалічна, — казавачу ён, — што фестываль пачаўся ў Брэсце, у гарадах, якіх свам рэспублікі падлінаў, назаўсёды ўвайшоў у гісторыю Савецкай дзяржавы. Я не памылюся, калі скажу, што і новыя справы брэсцкаўчанаў далі ім права адкрыць свята Беларускага мастацтва.

У гонар 50-годдзя Савецкай дзяржавы працоўныя Брэсцкіны будуць сто клубоў, 75 з іх расчыняць дзверы сёлета. Культурнае будаўніцтва на вёсцы Ідзе ўшыр і ўглыб — і на парадку дня сёння ўжо не толькі клубныя памяшканні. За апошні год у нас на 18 тысяч чалавек вырасла польнасьць удзельнічаў мастацкай самадзейнасці. У многіх раёнах цпер працоўныя сталыя харавыя калектывы, якія налічваюцца па 60—70 чалавек. У Лахваўцім раёне, напрыклад, такіх хораў 13.

Добрай традыцыяй сталі на Брэсцкіне масавыя свята мастацтва. На свята «Брэсцкая вясна», якое мы мэрнуем прывесці з 18-га па 21 мая, запрошаны артысты з Масквы, Ленінграда, Мінска, Кіева. Разам з імі будуць выступіць нашы лепшыя самадзейныя і акадэмічныя ілюктывы. Паць дзён працягнуцца ў Пінску свята «Зоры над Піняй». Ва ўсіх налгасах вобласці прайдуць свята працы, прысвечаныя заканчэнню вяснавых палывых работ.

Брэсцкіны называюць зямлэй песеннай, і мы ведаем, што артысты сустрачуць у гарадах і вёсках самы лепшы прыём. Але тое, што адбываецца, пераўзышло ўсё нашы спадзяванні. Калі на ўста небуздз і скардацкія глядачы, дні гэта толькі на тое, што філармонія не здолела наладзіць усюды напярэдні продаж білетаў. Зайці на канцэрты ідуць з кожнага налгаса, з кожнай брыгады. Артыстаў сустрачаюць на дарогах, падносяць хлеб-соль, сувеніры, просяць прыязджаць ішчэ. З 200 канцэртаў, якія павіны адбыцца ў нашай вобласці, 150 прайдуць непазрадна ў сельскіх клубках, але, калі б мы маглі гэтую лічбу пастроіць, усё адно не ўдалося б задовоіць усе жахуці.

М. МАРЦІНКОўСКІ, спец. кар. «Літаратуры і мастацтва», (Па тэлефоне).

СВЯТА КНІГАЛЮБАЎ

Павел Кавалёў (лева) дае аўтографы кнігалябам.

5 мая ў Мінску на Цэнтральнай плошчы, а таксама на плошчах імя Якуба Коласа і Чырвоных партызан сабраліся тысячы кнігалюбаў. Яны прыйшлі сюды на ўрачыстае адкрыццё свята кнігі, прысвечанага 900-годдзю Мінска.

Асабліва мінгалюбы — калі кніжных саюзкоў на Цэнтральнай плошчы, уважліва едукацыйныя кнігалюбы выступілі пісьменнікам Я. Скрыгана і галоўнага рэдактара выдавецтва «Беларусь» Я. Казека, якія расказваюць, над чым працуюць зараз беларускія літаратары, якія кнігі выйдзю з друку ў юбілейным голае.

На свята кнігі прыйшлі таксама І. Навуменка, А. Кулакоўскі, С. Грахоўскі, П. Кавалёў, Э. Валасевіч, М. Скрыпка, А. Званка, М. Хведаровіч. Яны давалі аўтографы чытачам, дзеляліся творчымі плянамі.

Праграма свята кнігалюбаў шырокая. Мы напяралі начальніка аддзела прапаганды і рэкламы кнігі Упраўлення кніжнага гандлю Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па друку А. Вярфаламеева расказаць пра больш падрабязна.

— У дні свята, якое працягнуцца з 5 па 12 мая, — казаву ён, — у кніжных магазінах, клубках, Палых культуры, на прадырментах, у вышэйшых навукальных установах і школах горада гэтагоднік распаўсюджвалі кнігалюбы разам з работнікамі кніжнага гандлю арганізуць выставкі-продаж кнігі, літаратурныя дыспуты і канферэнцыі, вусныя

часопісы «Жывое слова», кніжныя балі, сустрэчы з пісьменнікамі, мастакамі-графікамі, работнікамі выдавецтваў. На прадырментах, ва ўстановах будучыя працельныя кніжныя кірмашы, сотні кнігашопаў даставяць літаратуру непрадана ў лабараторыі і ішчэ заводу і фабрык, на кватэрах мінчан.

У падрыхтоўцы да свята вызначыліся грамадскія распаўсюджвалі літаратуры Кастрэніцкага раёна Мінска, якія за мінулы год прадалі кніг-божы чым на 18 тысяч рублёў. Яны аформілі спецыяльны «Альбом-эстафета» прапаганды і распаўсюджвання літаратуры. Значна актывізавалі сваю работу народныя кніжныя кіоскі камвольнага камбіната і сярэдніх школ № 68 і № 77. Хацелася б адзначыць лепшых кнігашопаў — Наталлю Кужакову, Марыю Багрызвіч і Марыю Схуну.

Напярэдні дні свята кнігі на Мінскім гадзініквікам завадэ, на завадэ аўтаматычных ліній і ў другіх месцах адкрыліся новыя народныя кніжныя кіоскі, у ралы грамадскіх распаўсюджвалі кнігалюбы ўліліся сотні ішопаў і алукаў.

У заключэнне назавем арганізатараў свята кнігі — гэта гарком камсамолу, бюро прапаганды мастацкай літаратуры пры Саюзе пісьменнікаў БССР, Мінскі аблкінага гандлю і Упраўленне кніжнага гандлю Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па друку.

ІМ ПРЫСВОЕНЫ ГАНАРОВЫЯ ЗВАННІ

За шматгоднюю работу і заслугі ў галіне савецкага друку, радзі і тэлебачання Прэзідыум Вярхоўнага Савета БССР прысвоіў ганаровыя званні заслужанага дзеяча культуры Беларускай ССР прысвоіў абласной рэспублікі. Высокае званне ўдасноены намясцік рэдактара абласной газеты «Гомельская праўда» А. У. Броўка, галоўны рэдактар часопісу «Коммунист Белоруссии» Я. І. Качан, дырэктар Беларускага тэлеграфнага агенцтва пры Савета Міністраў Беларускай ССР Ф. Я. Кляцкоў, загадчык аддзела «Сельскай газеты» Я. Г. Міско, загадчык карэспандэнцкага пункта газеты «Правда» па Беларускай ССР І. Р. Ноўнікаў, старшыня Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па друку В. П. Палескі, рэдактар газеты «Звязда» В. А. Пыжкоў, былы галоўны рэдактар часопісу «Сельское хозяйство Белоруссии» В. Е. Семучыч, рэдактар аршанскай аб'яднанай газеты «Ленінскі прызыў» К. В. Сувороў.

[Заканчэнне на 3-й стар.]

